

Klukoviny Tomáše Moravce a Romana Štetiny

Když se sejdou dva kluci a jedno auto na krátké rezidenci v Bratislavě, co z toho může vzniknout? Může si jít každý svou cestou, nebo vytvoří něco společně, když už se tam tak potkali. Můžou přijít s nějakým úžasným, vysoce promyšleným, vysoce intelektuálním a eventuelně vysoce nesrozumitelným konceptem. Nebo se také můžou vykašlat na velké myšlenky a plány a prostě jen tak dělat hlouposti.

Tři protagonisté, tedy Tomáš, Roman a Auto, spřádali takový „velký plán“. Kluci si na autu chtěli nacvičit sérii poněkud záškodnických aktivit, které potom měly být aplikovány na další auta, potažmo jejich majitele a získat tak řekněme sociální rozměr. Mezi tyto aktivity patřilo například natírání auta hořčicí nebo přetahování černé plachty přes auto. Samotný nácvik byl ale nakonec tak osvobozující, že už ani nebylo třeba akci na cizích automobilech opakovat. Byla to vlastně taková malá terapie pro dva slibné mladé umělce, kteří se možná začali brát trochu moc vážně.

„Proto jsme chtěli touto společnou tvorbou odbourat jisté překážky, obavy z nezdaru, přehnanou spekulaci nad věcí ještě dříve, než vznikne. Užívat si situaci a nelimitovat se otázkou, zda to, co děláme, je nebo není umění. Naším cílem bylo zbavit se strachu z prázdného papíru.“

Z celé akce vznikla série videí, která je v současnosti prezentována na výstavě v galerii Space v Bratislavě pod lehce dadaistickým názvem Propíchnout pláště. A je to tedy umění? Nebo, lépe řečeno, jaký to má význam? Je to takový věčný vrtoch, že v umění neustále hledáme význam. A u video-artu to myslím platí dvojnásob, pořád máme tendenci toto médium nevědomky asociovat s dokumentárním nebo hraným filmem, kde jde o určitou naraci, popis dějů a situací, jisté poselství. Zatímco například malbu jsme už zvyklí vnímat i čistě esteticky nebo víc podprahově, u videí s tím máme stále problém. A jaký je tedy význam toho, že dva kluci projíždějí zasněženou silnicí v autě přetaženém plachtou, jindy za ním nechávají vlát pruhy červené látky, které se zamotávají do kol, nebo potmě sklápějí zaparkovaným autům zrcátka? Možná, že význam je právě v tom se odvázet, nedělat neustále to, co se od nás očekává, ale naopak dělat chvíli něco, co význam nemá.

I potenciální diváci určitě ocení, že namísto svého čtyřkolého miláčka natřeného hořčicí, kterého by ráno našli zaparkovaného před domem, si můžou na výstavě prohlédnout videa o několika úsměvných klukovinách, které nakonec nesou i to poselství: abychom se ani my nebrali pořád tak vážně a občas dělali něco jinak.

Karina Kottová

pro ARTALK.cz 3. 2. 2010